

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES D'ESPARBÈS

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Έτοιμαζόντουσαν για νά επιτεθούν. Ένω προσπαθούσαν νά ταχτοποιήσουν κάπως τις στολές τους, οί αξιωματικοί κουβέντιαζαν μεταξύ τους.

— Κ' εγώ σάς λέω, ειπε ένας, ότι ο στρατηγός μας δέ θά ξαναγαυρισει. Προχτές, ενώ οί Αυστριακοί του Ντυσελντόρφ μās έρχιζαν με τó πυροβολικό τους, αυτός ειχε σταθει μόνος απέναντί τους.

— Άκριβώς, απάντησε ένας άλλος. Τόν ειδα κι' εγώ' πολέμους με τó δικό του τρόπο...

— Ναι, σά νάθελε νά παίξει ή νά ξεμουδιάσει. Πόλεμους γυμνός, άοπλος, άπάνω στο ξυπόλυτο άλογό του, μονάχα με τις γροθιές του.

— Όπως οί πρόγονοί μας στην Τρανσιμένην.

— Δέν θά τόν ξαναδούσω πειά' κριμα !

— Σκοτώθηκε λοιπόν ;

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Έκεινή τη στιγμή συνουδειόμενος από μιá περίπολο, ένας άνθρωπος μπήκε μέσα στις γαλλικές γραμμές.

Ένας κατάσκοπος.

Προχωρούσε μέσ' από τá στρατεύματα. Είταν γεμάτος φριχτές πληγές. Κάθε βήμα που έκανε ειταν κι' ένας ίγώνας γι' αυτόν.

Γεμάτος λάσπες, ντυμένος με κάτι κουρέλια αυστριακής στολής, αυτός ό άνθρωπος άν και έβράδιζε σκυφτά έδέσποζε με τó μοιό του τών άλλων στρατιωτών. Όταν στριμογώντουσαν πολλοί γύρω του, έκανε τόπο με τ' άνοιχτά χέρια του και περιούσε.

Τό κορμί του έτρεχε αίμα από παντού. Προάνταν από τó κεφάλι. Σπαθιές του ειχαν άνοιξει και ξεσκίσει. Από μιá σπαθιά που έφτανε ως τó πηγούνι, ή σάρκα του προσώπου του ειχε άνοιξει και κρεμόταν κομματιαστη στο λαϊμό του.

Οί αξιωματικοί του έπιτελείου σταμάτησαν αυτό τó φάντασμα.

— Από που έρχεσαι ; τόν ρώτησαν.

Έκεινός δέν απάντησε.

— Είμαι ένας Αυστριακός της Ταξιαρχίας του Χάδδι, ειπε κάποιος. Τον κατάλαβα από τή στολή του.

— Αλήθεια ; Τ'όνομά σου ;

— Ό άνθρωπος άνοιξε τις μασσέλες του.

Μιά σφαίρα του ειχε πάρει τή γλώσσα.

— Μά θά ξέρει νά γράφει, ειπε κάποιος.

Έδωσαν στον Αυστριακό ένα σημειωματάριο κι' ένα μολύβι. Έκεινός έκούνησε τó κεφάλι του και τραβήχτηκε πίσω.

— Τι νά τόν κάνουμε ; ειπε ό επικεφαλής.

Ειπε βουβός. Άκόμα ειπε κι' άγράμματος. Δέν έχουμε νά κερδίσουμε τίποτε άπ' αυτόν.

Έχουμε ένα σωρό κατασκόπους γύρω από τις γραμμές μας όστε νά μη μās στενοχωρηί αυτός έδω. Άς τόν πιάσουν κι' άς τόν κρεμάσουν άλλοι. Άφηστε τον.

Οί στρατιώται παραμέρισαν. Ό κολοσσός ξεκίνησε τρεκλίζοντας.

Μόλις έφτασε στους καταλύσιμους, στάθηκε μπρός σ' άλλα τά παρμένα από τόν έχθρο, έλωσε ένα άπ' τó παλούκι που ειταν δεμένο, μιá μεγάλη φοράδα που τή ζύγισε ότι μπορούσε νά τόν βαστήξει και τής έβγαλε όλα της τά χάρματα.

Χαλινάρια, ήνια, σέλλα κι' έφιππια πετάχτηκαν καταγής. Όταν ή φοράδα έμεινε μονάχα με τó τρίχωμά της, ό άνθρωπος, με τή σειρά του, γδύθηκε κι' αυτός.

Πέταξε περιφρονητικά τó άχρηστο σπαθί του, έπειτα τήν αυστριακή στολή, τó γιλέκο του, τó πουκάμισό του, τις μπότες του. Κατόπιν καβάλλησε.

Θά τόν έπαιρνε κανείς για κανένα ήρωα τών μυθικών χρόνων, κανένα από εκείνους τούς Γαλάτες τούς μισθοφόρους του Άννίβα που γυμνοντουσαν τις ήμέρες της μάχης για νά δείχνουν τις πληγές τους.

Ό άγνωστος πήγε και στάθηκε πίσω από τήν ήλη του ίππικού του άριστερού τών Γάλλων, πλάι στον πρώτο της γραμμής. Μόλις έφτασε εκεί, φωνές διάφορες άκούστηκαν. Τό ίππικό άρχισε τή δράση του.

— Γεροσοή !

— Ίλη έμπρός ! Μάρς !

Οί δραγόνες ξεκίνησαν.

Ό άγνωστος προχώρησε προς τó θάνατο' τράβηξε μπρός από τήν ήλη του ίππικού, όλομόναχος.

— Γκαλόπ !

Μέσ' στον άνεμο της διαβολεμένης ίππασίας δέκα χιλιάδες φωνές άκούστηκαν :

— Γεμίσατε !

Όλος ό τόπος γύρω άντήχησε. Στρατιώτες σαν τή πόρρα, όπτασίες που ξεγλυστρόσαν, συνεπαρμένες σαν τά κίτρινα φύλλα, έφώναζαν στον κατάσκοπο : < Έ, άνθρωπε, φυλάξου ! >. Μά ή φωνές τους χάθηκαν μέσα στην όχλοβή της μάχης. Σύγκρουση

γιγάντια. Τά πελώρια στέρνα τών δυό άντιπάλων ίππικών συντριβόντουσαν.

Ό άγνωστος παρουσιάστηκε πάλι.

Μέ τó γιγάντιο άνάστηματου ξεχώριζε άκίνητος μέσα στή μερδεψιά και τήν άταξία. Έπειτα ό άνθρωπος έκείνος βράχος ξεκίνησε.

Ό τρόπος με τόν όποιον πολεμούσε ειταν υπερφυσικός. Από τ'άλογο του, άπλωνε δεξιά κι' άριστερα τά χοντρά δόπλα χέρια του, βύθιζε τά νύχια του μέσα στους σβέρκους, άρπαζε και σήκωνε στον άέρα δυό δυό τούς Αυστριακούς, χτυπούσε τó κεφάλι του ένός άπάνω στο κεφάλι του άλλου, έπειτα τους ξαναπετούσε κάτω συντριμένους, λωμένους.

Μπρός σ' αυτή τήν όπτασία που τήν άντίκρουσε όλη ή γαλλική στρατιά, μιá κραυγή έδέσποσε σ' όλο τó θόρυβο της μάχης.

— Είν' Έκεινός ! Έκεινός ! Ό στρατηγός μας ! Ό χαμένος ! Ζωντανός ! Είνε ζωντανός ! Νάτον ! Νάτον !

Αυτή ή άπέραντη κραυγή του ένθουσιασμού έπτόησε τούς Αυστριακούς. Τούς ειδαν νά διατάζουν, νά όπισθοχωρούν. Σε λίγο έπακολούθησε ή καταστροφή.

Μά μέσ' στις γραμμές τών ταγμάτων τους που έφεγγαν ό γυμνός καβάλλαρης χωνότανε παντού. Με τήν άνεσή του πιά εκεί, διάλεγε τούς πιο δυνατούς, τούς έρριχνε κάτω, τούς σήκωνε ψηλά, και τούς έσφιγγε έκει δυό δυό τόσο δυνατά όστε πέθαιναν άμέσως. Κατόπιν τούς πετούσε πίσω του.

Τέλος οί Γάλλοι στρατιώτες περιστοίχισαν τó γίγαντα και τόν έσταμάτησαν :

— Άλτ ! πολιτή, του φώναξαν. Η μάχη κερδήθηκε ! Φτάνει πειά ! Ανάπαυση !

Άκίνητος, με τήν κοιλιά και τó στήθος ξεσκισμένο, ό άγνωστος δέν ειχε πειά άπάνω του τίποτε τó ανθρώπινο. Τά πτώματα γύρω του σωριασμένα έφταναν ως τó ύψος της σέλλας του, τόσο στενά σωριασμένα όστε τ' άλογο του, τριγυρισμένο ήπ' αυτό, δέ μπορούσε πειά νά κινή ήρμα.

Όλόγυρο του πέντε χιλιάδες Γάλλοι στρατιώτες ειχαν συγκεντρωθει.

Ένας συνταγματάρχης ψιθύρισε :

— Αλήθεια, φαίνεται σά Γαλάτης...

Μέ τήν ματιά του στραμμένη προς τó Ντυσελντόρφ, ό άγνωστος στρατιωτής δέν ειχε σαλέψει καθόλου.

— Τί περιμένει ;

Παρακολούθησαν τó βλέμμα του. Ειδαν μερικούς γρεναδιέρους που έφεγγαν μιá στολή.

— Μαντεύω, ειπε ένας νέος ύπολοχαγός, αυτήν περιμένει.

Ειχε δίκιο. Μόλις ειδη τά χρυσά στολίδια της στολής, ό πληγωμένος έτεινε προς αυτήν τά κόκκινα χέρια του.

— Χωρίς ν' άφήση τή σέλλα του, σιγά-σιγά φρόρεσε πάνω άπ' τις πληγές του τή μεγάλη γαλάζια στολή και κέρασε τήν έθνική ζώνη.

Έπειτα στήλωσε στο έτοιμοθάνατο κεφάλι του τήν

πολεμική περικεφαλαία με τά μεγάλα φτερά.

Τότε μιá φωνή άντήχησε από όλα τά στόματα :

— Ζήτω ό στρατηγός μας ! Ζήτω ό Ζελοά ! Ζήτω ή Γαλλία !

Γιά τελευταία φορά ό καβάλλαρης—φάντασμα περιέφερε τó βλέμμα του στα συντάγματα.

Χωρίς άλλο έκανε έπιθεώρηση.

Έπειτα άκούστηκε ένας τριγμός. Ό άνθρωπος και τó ζώο έλύγισαν.

Τά πάντα ειχαν τελειώσει.

Αναγνωρισμένος τέλος από τά στρατεύματά του, ό στρατηγός Ζελοά, σωριάστηκε νεκρός άπάνω στο νεκρό άλογο του μέσα στο σωρό τών νεκρών.

G. d'Esparbes

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

- Πόσα χρόνια είσαι στή φυλακή ;
- Πέντε χρόνια για τήν διάρρηξη της Τραπέζης Ζούλα.
- Κι' εγώ δέκα χρόνια γιατί ίδρωσα τήν ίδια Τραπέζα !

— Έμαθα πώς ή γυναίκα σου έφυγε για τήν Άμερική ;

— Αλήθεια ; Που νά τó ξέρω ! Έχω τόσον καιρό νά διαβάσω έφημερίδες.

— Φοβούμαι μήπως πέθανε ό άνεψιός σου.

— Πώς σοφύχεται τέτοια μαύρη ιδέα ;

— Είνε τέσσερες μήνες τώρα που δέν μου γράφη για λεπτά.

— Ξέρεις ό φίλος σου μου ζήτησε έκάτó δραχμές δανεικές.

— Σε συμβουλεύω νά του τις δώσεις.

— Γιατί ;

— Γιατί θά τις ζητήση από μένα !